

Espanyolització, negoci i els clans autonomistes

written by Jaume Gras i Bartrolí | 2 de juliol de 2024

L'[informatiu digital Octuvre](#) ens ajuda a veure tot una mica més clar i això és bo i és d'agrair. Des de fa ja uns quants anys la investigació i l'anàlisi de Marta Sibina i Albano Dante ens mostra la cara més perversa de l'Espanya negra i de l'autonomisme col·laboratiu. Observem millor de quin peu calcen els nostres.

Certament, l'historial del sector dels diners català és, com a mínim des de la guerra de Cuba, *tremendo*. La seva cobdícia és infinita i molt difícil de saciar. És tan insaciable que és capaç de destrossar el país per espremer els catalans –siguin naturals o no– fins al límit. El que diré només vol dir el que dic i és descriptiu, però amb un comportament tan avariciós tampoc no resulten gens estranyes les reaccions populars tan violentes que han patit en contra periòdicament. Per exemple el 1909, i sobretot el 1936.

En les darreres entregues, *Octuvre* ens parla i denuncia els *affaires* dels que ells bategen com el *Grup del 299 de Barcelona* –de Catalunya– lobby molt poderós conformat per bancs, grans empreses i grups de pressió informativa que són els responsables del desgavell i depredació de la capital i del país. Ells són aquí per fer negoci. Ho han perpetrat darrerament, a tota màquina i sense cap obstacle, ni oposició dels administradors de la ciutat i de l'autonomia. No importa el color.

La informació és molt nítida i apunta fins on arriba la cobdícia del gran sector dels negocis en el qual, cal incloure, crec, la gran bancada política escarxofada al que queda de **la fortalesa espanyola de la Ciutadella** per mantenir el sistema autonòmic i els interessos particulars. Ens referim

a l'empresa més gran del país, en aquest cas una gran empresa de naturalesa pública que es nodreix de les bestretes que li atorga l'Estat.

Els homes i dones de la Ciutadella estan al servei directe d'aquest trust d'ençà que van agafar el relleu del franquisme per teixir i tirar endavant una nova tongada de lluites compartides particulars. Mai millor dit.

En aquests documents de visió recomanada, *Octubre* centra la crítica en els tripijocs d'aquest gran sector de patricis que fan servir la capital –i el país, afegim– com una pura i simple plataforma de negocis. Els d'*Octubre* consideren el turisme el centre de gravetat del *tinglado*, tot i que al meu entendre n'hi ha més de punts on es recolza la gran *boufe* barcelonina dels diners.

El turisme n'és un, està clar, però que ho sigui no exclou sistemàticament els altres que el que fan és que la tupinada sigui més completa i agraïda. Després en parlarem més detalladament, però no hi ha moviment de gent tan massiu per altruisme o per demanda de feina perquè el "país" ho necessita. Amb aquest embolic turístic, constructiu i immobiliari resulta també més fàcil entendre el fenomen migratori recent que respon especialment a la voluntat de mantenir, entre altres coses, els baixos salaris i les condicions generals laborals precàries. I activar altres mercats importants. Incrementar el PIB com sigui i no per la millora de la productivitat precisament.

Val la pena repetir-ho. Per materialitzar aquest lucre particular els hi cal la inacció de l'autonomisme regional i de les empreses de l'ofici més bell i atractiu de món, que no és altre que el relacionat amb el món de la publicitat, la propaganda i la informació. Són els que observen i callen i només destaquen els aspectes més anecdòtics i trivials. Ara aquesta plataforma pal·liativa està subvencionada per tothom. Amb els diners de tots. Francament això és la *monda*.

Entenc que quan *Octubre* parla del turisme no vol criminalitzar els usuaris dels serveis turístics. És a dir, no pretén convertir els turistes/persones en l'objectiu directe de la seva denúncia com ho fan sovint els col·lectius extremistes. No ho han de fer, lògicament, ni que siguin ells els responsables indirectes de l'increment dels preus dels lloguers dels habitatges, del model de construcció especulatiu, de la brutícia general, del malbaratament i consum d'aigua o de l'increment descontrolat del negoci de la droga en general i de tot el que hi està relacionat, que és caríssim per l'erari públic –seguretat i salut– que no es paguen, ni de bon tros, amb els impostos que genera el sector.

Està clar que la crítica cal centrar-la en els responsables dels qui creen les condicions perquè tot llisqui plàcidament pels negociants, amb gent amunt i avall. El club dels 299 en són els inductors, i els polítics, finalment, en són els facilitadors o ves a saber per quin ordre s'estableix aquesta estreta col·laboració.

Amb aquesta premissa i tenint en compte els efectes negatius per a la ciutat, crec que en aquest discurs anti-turisme caldria afegir altres factors indissociables i necessaris que no pressuposen tampoc criminalitzar a ningú. Hi ha altres actuacions imprescindibles per fer funcionar aquest sistema que agreuja les conseqüències d'aquesta manera de fer. Si des d'*Octubre* es critica a bastament l'espanyolització de la ciutat per raons turístiques, l'arribada massiva i intensiva de persones de procedència sud-americana per servir cafès i fer altres serveis no ajuden a resoldre res, per molt voluntarisme que hi dediquem.

Està clar que per dur a terme aquesta implantació devastadora que gira entorn de l'activitat turística i de l'especulació constructiva i immobiliària –secular a Barcelona–, cal també un exèrcit de treballadors forasters de baix cost. La competitivitat i el màxim rendiment econòmic és l'objectiu del grup de pressió i fora més difícil d'aconseguir sense la

importació massiva de treballadors estrangers per atendre els sectors estrella de la xarxa: la construcció i els serveis que es deriven del turisme en general com són l'hostatgeria, la restauració i altres prestacions lúdiques com hem apuntat abans, que pegen de l'increment global de l'activitat econòmica, en general, com per exemple l'alimentació, o el manteniment de la llar i l'atenció a les persones en general.

Tot aquest exèrcit de persones **crídat per satisfer i completar el cicle econòmic del Club dels 299**, segons ens diu Octuvre, reforcen l'objectiu final del negociat i causen en la població els mateixos efectes per al país que la simple visita dels turistes. No ens enganyem: formen part del mateix paquet que no es pot segregar. Treballadors de baix cost que ni el sector econòmic, ni els autonomistes els hi exigeixen res de res. Ni formació professional, ni llengua del país... barra lliure. Amb uns efectes devastadors també per l'economia perquè un cop acaben els contractes porqueria és la societat qui se'n fa càrrec amb tota mena de subvencions i ajuts que per molt legals que siguin no amaguen l'estratègia global dels aprofitats. Recursos públics que des del punt de vista material encara empobreixen més els maltractats serveis públics perquè no van o estaven previstos que anessin inicialment.

La decadència social i econòmica, l'espanyolització del país, la suburbialització és espectacular i no cal ser molt espavilat per comprovar-ho. A Catalunya han arribat en els darrers dos anys gairebé un quart de milió de persones que segons ens diu el professor Niño Becerra han estat crídates per fer feines mal pagades. No cauen del cel. Tot això no és cap fenomen medieval de gent que va amunt i avall sinó que respon ara a un criteri i a una determinació. I uns interessos.

La xarxa d'acollida i l'efecte crída és fàcil d'entendre: tolerància, mirar cap a una altra banda i ajudes per incrementar el cens com sigui. Sempre necessiten més gent per

incrementar-lo, un dels criteris elementals per aconseguir ara **el millor finançament singular de la història de Catalunya.**

És aquest conglomerat d'interessos econòmics i polítics els qui també van cridar el milió i mig de persones, entre 1998 i 2009, quan a Catalunya governaven els nacionalistes de debò i poc després l'esquerra progressista i transformadora. Tant se val el color de l'autonomisme, en relació amb les qüestions importants, tothom hi ha està d'acord. A Catalunya, les diferències entre els de la colla del porró només són estètiques i la transformació del nostre país l'observem per tot arreu.

Aquesta gent que ve a treballar pel turisme, per la construcció, pels serveis o per altres sectors emergents de l'entreteniment i la distracció per poder completar el sou després de recollir ferralla o fer comerç solidari pels carrers, exerceix la mateixa pressió al mercat de les habitacions, dels llits calents, dels pisos del suburbi, dels habitatges en general, que la que provoca tot el *tinglado* immobiliari dedicat només al turisme perquè la mobilitat que genera és espectacular i ara afecta a tots els barris. Hi ha molta gent que no vol viure a Centreamèrica i emigra fins i tot de la Torrassa. Repetim. Forma part del mateix paquet i només la plantilla ideològica pretén fer creure que això no té res a veure o que aquest negociat no té cap repercussió a la Catalunya crèdula i espoliada per terra, mar i aire.